

Мисль піднебесну двигчи в самом собі,  
Душу в природи безвісти занести,  
Гадкою крепков тьми світа розмести,  
Житя кончини подружити обі;  
Глянути мирно, що ся діє в гробі,  
К радощам вдати, істинним ся взнести,  
Радость з тугою в лад миленький сплести,  
Милость сосвітну пригорнути к собі;

Хто вміє? хто вдасть? — Ум сильний, високий,  
Ум, що го вічна доброта повила,  
Ум, що го красна природа зростила,  
Ум, яких мало, хотя й світ широкий,  
Душа, що в грудях твоїх ся з'явила,  
Що мене знова з світом подружила.  
[1833]